

Tanja Košir

Grahovo

Jutro je tipalo izza rolet: pegasta
prepelica je zastala v hiši. Cvetje
v posodah se je osipalo: nakodrane
lističe sva pobirali, romali so na
mesto, ki jim gre. Kako nihajo steblike,
vrvra reka? Plaho rjave so govorile
o barvi tvojih prsnih bradavičk.
Nekje sem založila note.

Ne bom pisala o žerjavu na strchi.
So biseri krhki, skozi prste se točijo.
Nemirni smrčki živali, njihovi hrbti
od samotne lune. Niso pozabljene
vrtnice stare v škatlah preteklosti.
Tvoja svilasta glava, obla, ozka ramena,
mehkoba ovnove žene, ogrinjalo lešnikovo.
Blago in še tiše, blago in še tiše.

To sliko že zasipa listje. In ni izrečena.
Ni razprla svojega krila. V gubah tkanin,
skozi koščke razlomljenega stekla, na drobnih
bokih kot polžki zvito cvetje, kot da je Amor
plah in šele bo položil dlan na njene prsi.

Kot v zapuščenem vrtu, skozi dolge trave,
 skozi krpe sonca, obledele: svetle čveljce,
 obleka na trakove, v zraku jo vrči, v zraku
 jo raznaša. O, Lahkonoga, iz stare pravljice,
 še oko narišem: tja se postavi z divjim
 slakom zarasla lopa: prav je, ravno prav.
 In znova: razdelijo se stvari, kapljo
 za kapljo, v svoje samote odtekajo. Niti
 žalostne niti spokojne: platnena suknja
 pregrne okvir.

Veliki hrasti, praprot do pasu.
 Dovolj odmaknjen, dovolj sam stari
 gozd. Ves od trave in osata, raznaša
 mi klobuk na vse strani. Od vetra
 vznemirjene sence, razprostrte, plahuta
 popoldan. Divji mož, sta z večerico
 sipala, sta z lisico točila, z zajcem
 razlivala? Skoči žogica, skoči! Sipko
 streže divji mož: pogrinjek je med
 nama: tako nekoč, tako danes.